

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ
ΘΕΟΦΑΝΗΝ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

*

Μετὰ τό, Εὐλογητός, ὁ ψαλμός ΡΜΒ'(142)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος·καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπεν τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸν τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον.

Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολεθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Τροπάρια

Ἦχος δ' Ὁ Ὑψωθείς.

Ἐν Ὄρει Ἄθω ἀσκητεύσας τὸ πρῶτον,
ἐπισκοπῆς τὴν ράβδον εἵληφας εἶτα,
κλεινὸν Περιθεώριον ποιάνας θαυμαστῶς,
ἐνθα, ὦ Θεόφανες
ὥς πατὴρ ψυχοτρόφος,
ποίμνην σου ἐδίδασκες,
καὶ Χριστῷ καθωδήγεις·
νῦν δ' ἀπολαύων δόξης ἀληθοῦς,
ἡμῖν ἐξαίτει,
πταισμάτων συγχώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων
τίς δὲ διεφύλαξεν,
ἕως νῦν ἐλευθέρους
οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ,
σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεί,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶν διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

ῤαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς με ἀγαλλιάσιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιόν μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν.

ῤῥσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν, ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ
όλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

« Θεὸν ἐξιλέωσαι, Θεόφανες, σοῖς τέκνοις. Ἀ(θανάσιος)».

Ῥιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Θεὸν ἐξιλέωσαι σαῖς εὐχαῖς,
Θεόφανες πάτερ,
ὕπὲρ τέκνων πνευματικῶν,
ποθούντων γνησίως τὸν Δεσπότην,
καὶ πατρικὴν σου αἰτούντων ἀντίληψιν.

Ἐκ πρώτης νεότητος τὸν Θεόν,
σφοδρῶς ἀγαπήσας,
ὥσπερ ἔλαφος ψαλμική,
εἰς Ἄθω προσέδραμες ταχέως,
ὄν μνημονεύοις εὐχαῖς σου, Θεόφανες.

Οὐδόλως προσέσχες τοῖς γεηροῖς,
τὸν νοῦν προσηλώσας,
εἰς τὰ κάλλη τοῦ οὐρανοῦ·
διὸ καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας,
γῆθεν, Θεόφανες, ἄρον πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον

Νικώμενος πάθει ψυχικοῖς,
πρὸς σέ, Θεοτόκε,
καταφεύγω καὶ ἐκβοῶ·
δυνάμεων Κύριον τεκοῦσα,
κὰ μὲ ἀδύνατον, Μῆτερ, ἐνίσχυσον.

Ῥιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ,
τὸν Ἰησοῦν ἔσχηκας,
θείαν κατατρύφησιν πάτερ,
αἰεὶ εὐχόμενος·
ὄθεν, Θεόφανες,
ἀδιαλείπτως τὴν μνήμην,
τούτου ἐγκαθίδρυσον,
ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ξενωθεὶς ἐκουσίως,
τῶν βλαβερῶν σχέσεων,
μόνον τὸν Χριστὸν ἔσχες πλουῖτον,
πάτερ Θεόφανες,
Ὅν ὡς πολύτιμον,
θείας ζωῆς μαργαρίτην,
καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον,
εὐρεῖν πρεσβείαις σου.

Ἰερέων ποδήρη,
ἐπενδυθεὶς γέγονας,
πῦρ ἐν παραστάσεσι θείαις,
σοφὲ Θεόφανες·
διὸ τοὺς φέροντας,
τῶν πρεσβυτέρων ἀξίαν,
Σεραφεῖμ θεόφλεκτα,
πάτερ ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον

Λυτρωτὴν τετοκυῖα,
ἁμαρτωλῶν, Πάναγνε,
λῦσον τὰ δεσμὰ τῆς ψυχῆς μου,
δί' ὧν ὁ τύραννος,
κακῶς με ἔδησε,
ὡς ἐντολῶν παραβάτην,
καὶ Χριστοῦ ἐμάκρυνεν,

ἀθέστοις πράξεσι.

Διάσωσον,
πάντας προσπίπτοντάς σοι, Θεόφανες μάκαρ,
ἀναγκῶν τῶν τοῦ βίου καὶ περιστάσεων,
διδούς ὡς δῶρον πατρικόν,
τὴν εἰρήνην Κυρίου.

Ἐπίβλεψον
ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι,
τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ,
Θεόφανες, ἐπίφανον,
ψυχαῖς ἱκετῶν,
ποθούντων τὸν Παράδεισον,
καὶ Κυρίῳ ἄρμοσον ταῖς πρεσβείαις σου ἅπαντας,
τοὺς σοὶ βοῶντας ἐκτενῶς,
καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἐν φωτὶ φῶς γινώσκεται,
τῆς θεογνωσίας, πάτερ Θεόφανες,
ὅθεν νοῦν μου καταφώτισον,
θείαις καὶ ἀκτίστοις ἐπιλάμψεσιν.

Ὡραῖσας καρδίαν σου,
ἀρετῶν τῇ κτήσει, μάκαρ Θεόφανες,
καὶ ἡμῶν καρδίας κάθαρον,
εἰς Χριστοῦ αἰώνιον κατοίκησιν.
Συνενώσας ὡς ἄριστα,

πρᾶξιν θεωρία σοφῶς, Θεόφανες,
ταῖς εὐχαῖς σου καταξιώσον,
καὶ ἡμᾶς τὴν πίστιν ἔργοις στέφесθαι.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτίαις βαρύνομαι,
ᾧσπερ ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως τε,
πράττω, Δέσποινα, καὶ δέομαι,
δυσαχθοῦς φορτίου τούτων σῶσόν με.

Ἦνιδὲ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἰασαὶ ἡμῶν,
τῶν ψυχῶν πάθη δυσίατα,
εὐχαῖς πρὸς Κύριον Θεόφανες,
ἐνισχύων,
τὸν ἀγῶνα τῆς καθάρσεως.

Θρόνους Ἰησοῦ,
τὰς καρδίας ἡμῶν ποίησον,
ἐγκαθιστῶν μνήμην ψυχίζων,
ταύταις πάτερ,
ἀνεξάλειπτον πρεσβείαις σου.

Ἔλεος εὐρών,
τοῦ Κυρίου, ὦ Θεόφανες,
τοῦτο κατάρδευσον τοῖς τέκνοις σου,
ᾧσπερ πλοῦτον,
πατρικὸν καὶ ἀναφαίρετον.

Θεοτοκίον

Ὅλον μου τὸν νοῦν,
πρὸς σὲ αἶρω, Παναμώμητε,
τὴν μητρικὴν σου ἰκεσίαν ἐκζητῶν,

πρὸς τὸν Δεσπότην,
ὅπως ἰλέως μοι γένηται.
Ἰδιῇ Σ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φανότατα,
εἶδες φῶς Θαβώρειον,
ὦ Θεόφανες, καρδίαν καθάρας,
διὸ ἡμῖν,
τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ,
ἀκτῖνα μίαν παράσχου καθάρσιον,
διώκουσαν ὀλοτελῶς,
τῶν παθῶν τὸν ἐσμὸν τὸν ψυχώλεθρον.

Ἀγάπης σε,
τῆς διπλῆς γινώσκοντες,
οἰκητήριον, Θεόφανες μάκαρ,
ἱκετικῶς,
ἐκζητοῦμεν· παράσχου,
ἡμῖν φιλεῖν ἐκ ψυχῆς τὸν Φιλάνθρωπον,
καὶ πάντα ἄνθρωπον ὁμοῦ,
ὡς εἰκόνα αὐτοῦ ἀνεκτίμητον.

Νεώσας σου,
τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν,
ἀνεβλάστησας καρπούς τῷ Κυρίῳ,
τὰς ἀρετάς,
ὡς καλὸς οἰκονόμος,
τῆς παρ' Αὐτοῦ πιστευθείσης σοι χάριτος,
ἐξ ὧν μετάδος καὶ ἡμῖν,
φιλοτέκνως, ὦ πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον

Ἐπάκουσον,
τῆς φωνῆς μου, Δέσποινα,
καὶ ἀνάγαγε βυθοῦ τῶν πταισμάτων,

ὅπως τὸ φῶς,
τοῦ Κυρίου κατίδω,
καὶ λυτρωθεὶς ἁμαρτίας δοξάζω σε,
τὴν γένος ἅπαν τῶν βροτῶν,
τῇ κυήσει σου σώσασαν, Πάναγνε.

Διάσωσον,
πάντας προσπίπτοντάς σοι, Θεόφανες μάκαρ,
ἀναγκῶν τῶν τοῦ βίου καὶ περιστάσεων,
διδούς ὡς δῶρον πατρικόν,
τὴν εἰρήνην Κυρίου.

Ἄχραντε,
ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῴρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ἐν ἀσκήσει ἐκλάμπας, Θεόφανες,
ποιμενάρχης ἐφάνης χριστόψυχος·
ὅθεν ἔχων,
τὴν παρῴρησίαν πρὸς τὸν Ἀγαθόν,
τὰς χειρὰς σου αἶρε ἐκτενῶς,
καὶ Αὐτὸν ἐξιλέωσαι,
ὅπως ἡμῖν παράσχη,
ἄφεσιν τῶν πταισμάτων,
καὶ μετανοία ἀληθεῖ,
τὸν Παράδεισον χαρίσῃται.

Προκείμενον. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην
καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσσονται.

Στίχος. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον(5,14-19)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη, οὐδὲ καίουσιν λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἄν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἧ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἄν πάντα γένηται· ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἄν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Δόξα Πατρί.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου,
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν

Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Φῶς ποθήσας ἄκτιστον,
αὐτοῦ πεπλήρωσαι ὅλος,
ἐν τῷ ὄρει Ἄθωνος,
εἶτα δὲ πεπίστευσαι ὡς φιλόπονος,
ποιμνην τὴν θεόλεκτον,
Περιθεωρίου,
ἐνθα ἔλαμψας τῷ βίῳ σου,
καὶ εὐηρέστησας,
τῷ ἡγαπημένῳ Δεσπότη σου,
τὸ τάλαντον ὃ εἵληφας,
πολυπλασιάσας σοφώτατα·
νῦν δὲ βλέπων τούτου,
τὸ Πρόσωπον τὸ πάμφωτον αἰεί,
πρέσβευε, πάτερ Θεόφανες,
ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαρκικῶν ἡδονῶν με,
ἐλευθέρωσον τάχει, μάκαρ Θεόφανες,
καὶ τούτων ὑπεράνω,
ἀξίωσον πετᾶσθαι,
ὡς ἑώρακας Μάξιμον·
ὅπου γὰρ θέλει Θεός,
ἀργεῖ φύσεως τάξις.

Σόφισόν με σοφία,
τῇ τοῦ Πνεύματος ὅπως Κυρίου θέλημα,
γνώσωμαι ἐν τῷ βάθει,
καὶ τοῦτο προθυμία,
ἐκτελέσω ὁ δείλαιος,
σοῦ δὲ τιμήσω σεπτῶς,
Θεόφανες τὴν μνήμην.

Οὐράνιον τὸν νοῦν σου,
καὶ τὸ φρόνημα ἔχων, μάκαρ Θεόφανες,

ἐμὲ ἐσκοτισμένον,
νέφεσιν ἁμαρτίας,
σαῖς εὐχαῖς ἀποκάθαρνον,
καὶ τοῦ ἡλίου Χριστοῦ,
ἔλλαμψιν χάρισαί μοι.

Θεοτοκίον

Ἰθύνόν μου, Παρθένε,
τὰς πορείας τοῦ βίου ταῖς ἱκεσίαις σου,
ὅπως εὐαρεστήσω,
ὥς δοῦλος πανευγνώμων,
τῷ τεχθέντι ἐκ μήτρας σου,
καὶ σώσαντί με Χριστῷ,
οἰκονομία θεία.

Ὡιδὴ η'. Τὸν βασιλέα.

Σοφίας θείας,
ἀναδειχθεὶς σεπτὸς οἶκος,
ἐλαχίστην ἀπόμοιραν μοι δίδου,
ταύτης τῷ ἀσόφῳ,
Θεόφανες παμμάκαρ.

Τρόποις οἷς οἶδας,
ὦ Θεόφανες πάτερ,
καθοδήγησον τάλαιναν ψυχὴν μου,
πρὸς τὴν θεωρίαν,
προσώπου τοῦ Κυρίου.

Ἐκ τῶν σκανδάλων,
τοῦ ἐχθροῦ τήρησόν με,
ἀδιάφθορον καὶ ἀξιώσόν με,
στήναι δεξιόθεν,
Θεόφανες, Δεσπότη.

Θεοτοκίον

Καταβληθέντα,
τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα,
ἐκ ποικίλων, Παρθέने, νοσημάτων,
σὺ ἀνάστησόν με,
πρεσβεύουσα Κυρίῳ.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ναοῦ ἀκαταλύτου,
ὧν νῦν ἱεράρχης,
τῶν σὲ τιμώντων, Θεόφανες, μνήσθητι,
καὶ συμμετόχους τῆς θείας,
δόξης ἀνάδειξον.

Ὁ τῆς Ἐπισκοπῆς σου,
κλῆρος καὶ λαός τε,
σὲ δυσωποῦμεν, Θεόφανες ἔνδοξε,
ἀεὶ τῇ σκέπῃ εὐχῶν σου,
ἡμᾶς ἐνίσχυε.

Ἰδὼν τῶν ἱκετῶν σου,
θλίψεις καὶ ἀνάγκας,
χεῖρας σεπτὰς σου, Θεόφανες, ἔκτεινον,
ὅπως τὴν λύσιν παράσχη,
ὁ Πολυέλεος.

Σωμάτων ἀσθενείας,
καὶ ψυχῶν τὰ ἄγχη,
μακρὰν τῶν τέκνων σου δίωξον ἅγιε,
ὅπως ἀεὶ σε τιμῶμεν,
πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον

Ἀκήρατε Παρθένε,
σὺν τῷ Θεοφάνει,
τὸν Ἀγαθὸν ἰλεώσατε Κύριον,
ὅπως πιστοὺς Ξάνθης σκέπη,
Αὐτοῦ τῇ χάριτι.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς...καὶ τὰ

Μεγαλυνάρια

Δεῦτε εὐφημήσωμεν ἐκ ψυχῆς,
θεῖον Θεοφάνην,
Ὅρους Ἄθω ἄνθος τερπνόν,
Ξάνθης τε ποιμένα,
καὶ Περιθεωρίου,
ὅπως ἔνθεον πρέσβυν,
τοῦτον πλουτήσωμεν.

Ἐκτεινόν σου χειρὰς τὰς πατρικάς,
Θεόφανες μάκαρ,
καὶ ἰκέτευε ἐκτενῶς,
ἀγαθὸν Δεσπότην,
ὕπὲρ λαοῦ καὶ κλήρου,
τῆς Ξάνθης, ἧς ὑπῆρξας,
ποιμὴν χριστόψυχος.

Λύτρωσαι κινδύνων τῶν ψυχικῶν,
καὶ σωμάτων νόσους,
ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν,
ὅπως εὐγνωμόνως,
Θεόφανες τιμῶμεν,
τὴν πάντιμόν σου μνήμην,
ἀγιαζόμενοι.

Ἀρχαγγελιώτισσαν τὴν Ἀγνήν,
ἔχων σύμμαχόν σοι,

ὦ Θεόφανες, ταῖς εὐχαῖς,
θρόνῳ τοῦ Δεσπότη,
προσπίπτετε ἀπαύστως,
καὶ χάριν ἐξαιτεῖσθε,
ἡμῖν τὴν ἄφθονον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι Πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν,
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰς τὴν ἀπόλυσιν
ψάλλομεν τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος β. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δέξαι ὡς φιλόθεος ποιμήν,
τέκνων σου φωνὰς καὶ δεήσεις,
πάτερ Θεόφανες,
καὶ δεινῶν ἀπάλλαξον ἡμᾶς καὶ θλίψεων,
ἐν καιρῷ δὲ τῷ μέλλοντι,
παράσχου ὡς δῶρον,
τὸν γλυκὺν Παράδεισον,
ἐνθα ὁρᾷς Ἰησοῦν,
ἅμα τῇ Ἀγνῇ Θεοτόκῳ,
καὶ χοροῖς Ἁγίων ἀπάντων,
τῶν ἀξιωθέντων τῆς θεώσεως.

Δέσποινα πρόσδεξαι,
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου,
εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν.

Στίχοι

Τῆς τρισηλίου Θεότητος φῶς λάμψον,
Θεόφανες, καρδίαις τῶν σὲ τιμώντων·
Παντελεήμονι δὲ σῶ διαδόχῳ,
χάριν δίδου ἄφθονον ποιμεναρχίας,
ὅπως σὺν λαῷ καὶ κλήρου παροικίας,
Ξάνθης σοὶ συστῇ ἐν τῇ Σιών τῇ ἄνω.
Ἀμήν.

